

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1326/2017
19.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Предрага Стефановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 369/16 од 07.03.2017. године и Вишег суда у Нишу Кж1 195/17 од 14.09.2017. године, у седници већа одржаној 19.12.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 369/16 од 07.03.2017. године и Вишег суда у Нишу Кж1 195/17 од 14.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К 369/16 од 07.03.2017. године, окр. АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Виши суд у Нишу је пресудом Кж1 195/17 од 14.09.2017. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца преиначио првостепену пресуду тако што је окр. АА огласио кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и осудио га на казну затвора у трајању од шест месеци, коју ће издржати у просторијама у којима станује, без примене мере електронског надзора, с тим што окривљени не сме напустити просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом, а уколико једном у трајању од 12,00 часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да се остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног, адв. Предраг Стефановић, поднео је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или одлуку или да укине другостепену пресуду или да обе пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да су побијане пресуде засноване на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати, те да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП. Као незаконит доказ бранилац означава записнике о препознавању лица од стране сведока ББ и сведока оштећене ВВ и с тим у вези наводи да су ова два писана доказа сачињена супротно одредбама Законика о кривичном поступку важећег у време обављеног препознавања, с обзиром на то да је окривљени у тренутку препознавања имао статус осумњиченог лица па је полиција била у обавези да га поучи о правима која му као осумњиченом припадају, између осталог и о праву на браниоца.

По налажењу Врховног касационог суда стоји навод захтева да је окривљени АА у моменту обављања радње препознавања имао својство осумњиченог лица, у смислу члана 221. став 1. тачка 1. ЗКП, важећег у време предузимања те радње, којом је прописано да је осумњичени лице према коме је, пре покретања кривичног поступка, надлежни државни орган предузео неку радњу због постојања основа сумње да је извршио кривично дело. Радња препознавања је управо таква радња којом позвани грађанин стиче својство осумњиченог лица, те је окр. АА, у смислу члана 226. став 8. тада важећег ЗКП, пре обављеног препознавања требало да буде поучен о правима осумњиченог лица.

Међутим, побијане пресуде не заснивају се искључиво на записницима о препознавању обављеном у полицији, од стране сведока ББ и сведока оштећене ВВ. Поменути записници представљају саставни део исказа ових сведока датих на главном претресу када су и сведок ББ и сведок оштећена ВВ са сигурношћу препознале окр. АА као извршиоца предметног кривичног дела.

Како су, дакле, побијане пресуде засноване на доказима изведеним на главном претресу, који докази су појединачно наведени, а затим самостално и у међусобној повезаности оцењени од стране суда, очигледно је да би и без записника о препознавању обављеном у полицији у конкретном случају била донета иста пресуда у смислу члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА оценио неоснованим и, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић